

หนึ่งนาที่ที่มีค่าของชายชราคนหนึ่ง....

นำเสนอเมื่อ : 12 พ.ค. 2552

[เรื่องสั้น] หนึ่งนาที่ที่มีค่าของชายชราคนหนึ่ง ☑

ภาพประกอบ - upload.wikimedia.org

แดดยามบ่ายเดือนเมษายนอาบทาทั่วทุ่งนา มองดูราวกับทองส่องแสงเปล่งปลั่ง แต่ไอร้อนของมันแผดเผาสรรพสิ่งจนเหี่ยวเฉา ตาสีค่อยๆ วางกนลงบนตอข้าวไต้ต้นสะแบงเสียงดังกรอบแกร็บ

ฝูงควายที่แกเลี้ยยยังคงเล็มหญ้าตามคันทนาใกล้ๆ สายตาของแกทอดยาวดูผ่านใบสะแบงปะทะแสงแกของแดด จนต้องกระพริบตาหลายครั้ง กอนจะลดสายตาลงแล้วเล็งไปยังฝูงควายประมาณสิบตัวของของแก

ควายตัวนำฝูงชื่ออีลา อายุมากที่สุดในฝูง กำลังเล็มหญ้าบนคันทนาที่ถูกไฟเผา หญ้าอ่อนกำลังแยงดินผุดขึ้น ประมาณนิ้วสองนิ้ว บักน้อย ควายทารกเพิ่งเกิดเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว กำลังดูดนมแม่ของมัน ซึ่งเป็นลูกของอีลาที่หนึ่ง ชื่ออีดอนเพราะมีสีเผือก ซึ่งดอนแปลว่า เผือก บักน้อยดูดนมจากเตาอย่างไม่รู้สึกรู้อื่นใด พร้อมกับดวงตาที่หลับกึ่งตื่น ตาสียิ้มออกมาอย่างฝันๆ รอยย่นบนหน้าผากและมุมตาบงบอกถึงเวลาและฤดูกาลที่พัดผ่านชีวิตแก รอยย่นนั้นสามารถลดความเปรมุจใจจากรอยยิ้มของแกมากโขทีเดียว นัยนตาที่บอดพร่าของชายทำให้แกมองอะไรไม่ชัดเจนเหมือนคนอื่น

ไฟโรจนมองนาฬิกาบนข้อมือเป็นครั้งที่สาม แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ หลังจากนั้นป็นงานประจำของเขามาตั้งแต่เขาจนตอนนี้บัยสี่โมงแล้ว เขาอยากเร่งเวลาให้เดินเร็วขึ้น เพื่อจะได้ให้เวลาทำงานครบเก้าชั่วโมงตามเกณฑ์บริษัท แล้วจะพักผ่อนและคลายเครียด เสื้อผ้านำแพ้นและทรงผมทันสมัย บงบอกว่าเขาเป็นหนุ่มสังคมและทันสมัยโลกเสมอ ที่เขาเรียกกันว่าไม่ตก เทรนด์ ไฟโรจนถวิลหาสถานบันเทิงและเหลาสกอด ที่ขาดไม่ได้เลยคือน่องหนึ่ง สาวนั่งตริ่งยามค่าคินของเขา ยิ่งคิดจิตใจยิ่งมึนร้อน คลายๆกับอาการจะปวดบัสสาวะแต่ไม่ได้ปวด สมาริสิ้นสุดลง เขาหยุดทำงานแล้วรีบปั้งเกงคันทนามออกจากที่ทำงาน ตรงไปยังเป้าหมายที่ซึ่งใจของเขาไปรออยู่แล้ว

ฝนโปรยเม็ดลงอย่างหนักหน่วง สายน้ำจากฟ้ารดทาท้องทุ่งเขียวขจี น้ำจากฟ้าซังตามรอยย่นบนใบหน้าของตาสี

แกย้งนั่งอยู่ใต้ต้นสะแบงต้นนั้น โดยไม่รู้สึกรู้หาว่าเป็นหรือเกรงกลัวสายฟ้าที่คำรามอย่างน่ากลัวเบื้องบน
ควายนอยสามสี่ตัววิ่งเล่นฝ่าสายฝน บางตัวเขาอาศัยร่มเงาของตนไม่ใหญ่กลางทุ่ง
ตอนนี้ควายของตาสีมีจำนวนสามสิบตัวแล้ว สายตาของแกย้งคงเหม่อลอยและไรแหวแต่ในใจแกรู้สึกบางอย่าง
ตาสีใจหวีทุกครั้งที่กำลังจะเปลี่ยนฤดูกาล จากฤดูหนึ่งเป็นอีกฤดู
แกรู้สึกกลัวบางอย่างที่กำลังสวนทางมากับเวลา

สายตรวจสามสี่นายโผล่เข้ามาในสถานบันเทิงแห่งนั้น
ส่องไฟฉายไปที่บริเวณพร้อมทั้งแจงเตือนผู้คนในราน

“ดีสองแล้วครับ หหมดเวลาเปิดสถานบันเทิงแล้วครับ”

“ขอต่ออีกหน่อยไม่ได้หรือจ่า” เสียงของไฟโรจนั่นเอง

“ขอโทษครับ ผมต้องทำตามหน้าที่และผมก็ไม่ใช่ว่าด้วย ผมเป็นสารวัตรครับ”

“ขอความร่วมมือด้วยครับ” ตำรวจย้ำ

“จั้น เตี่ยวเราไปต่อกันที่ร้านข้าวต้ม” ไฟโรจนั่นชวนคู่ขา

เข้มนาฬิกาเดินข้างจอนอ้อต ไฟโรจนั่นยังคงอุดอู้อยู่กับงานบนโต๊ะที่คั่งค้างมาหลายวัน

เขาเร่งเวลาที่เขามีนงานที่หนักอึ้ง จิตใจของเขากระวนกระวานยิ่งหนักกับการนั่งทำงานงกๆ เดือนๆ
ละยี่สิบหกวัน และรับเงินเดือนวันเดียว

ตาสียื่นมืออันหยาบกร้านเการอยแตกบนสันเท้าตั้งแกร๊กๆ
และผละมือสอดเข้าไปข้างในเสื้อมอฮ้อมตัวเกา
เพื่อเกาหนังท้องที่สแปกคันเพราะฤทธิ์อากาศอันเหน็บหนาวและเย็นเชียบ

ไบตะแบกที่แก่เต็มทีหล่นกรุลงตามแรงลมหนาว ตาสีหวนคิดถึงวันเก่าๆ
ทุกฤดูหนาวแก็จะหวนถึงความรู้สึกในฟดูหนาวที่ผ่านๆ มา แต่แกจำไม่ได้ว่ามันเป็นฤดูหนาวปีไหน

มันบอกได้เพียงว่าความรู้สึกนี้แหละที่แกเคยรู้สึก รักแรกกับยายเจียม เข้าป่าล่าสัตว์กับตาเอิบเพื่อนรัก
นั่งย่างข้าวเหนียวหนึ่งทิวไช้กับเพื่อนบาน หรือตอนที่ไปทำไร่แล้วได้กลิ่นดอกหญ้าบนเขาสูง
ปรากฏรอยยิ้มบนใบหน้าของแกชั่วขณะก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนเป็นความหมนเศรา คิวตอกอีกครึ่ง
แกเดินขาแข็งไปแกเชือกควายที่ผูกกับหลัก เพื่อปล่อยมันเป็นอิสระและจะได้ไปหากินหญ้าที่ไกลๆ
แล้วกลับมาที่เดิม

ไฟโรจนั่นรู้สึกอึดอัดจนอกแทบระเบิด เขาเร่งเวลาด้วยการหมนเม็ดมะยมนาฬิกาข้อมือ
จนเข้มซีไปที่เวลาเลิกงาน แม่มันจะเป็นแค่การหลอกตัวเอง
แต่มันก็ทำให้เขาสบายใจขึ้นและลดความอึดอัดลงได้บาง การทำอย่างนี้บ่อยๆ มันทำให้เขารู้สึกผ่อนคลาย
เวลาที่เครียดกับงาน

เขากลับมาเริ่มเริ่มทำงานอีกครั้ง ก่อนเปลี่ยนอิริยาบถหลายๆ แบบ เขาฟุบหน้าลงโต๊ะ

หลับตาและจินตนาการไปต่างๆ นานา บั้นปากกุกุเลน วูดการ์ตูน ทำหน้าตลกเหยเก ใส่กระจกบานเล็กบนโต๊ะ นาฬิกาเดินซาเหมือนคนป่วยกำลังพักผ่อน เขาไม่ชอบหนานาฬิกาเอาเสียเลย

เหนื่อยหน่ายกับชีวิตที่ห่อหมลุ่มไปด้วยงาน งาน งาน งาน และงาน เขาหมุนเข้มนาฬิกาอีกครั้ง คราวนี้เขาหมุนไปหลายรอบจนวันที่บนหน้าปัดผ่านตัวเลข 30 หลายรอบ เขาสบายใจและลงมือทำงานด้วยความเหนื่อยหน่ายต่อไป

ตาตื่นนอนเน่หนึ่งบนฟูที่ทอเองสีคล้ำ มีผ้าคลุมลายพื้นบ้านทับอยู่ถึงหน้าอก ร่างกายไร้เรี่ยวแรง หางตาเหยียวนมีน้ำขังอยู่ ก่อนจะลนและไหลอาบขมับผานลงไปตามรอยย่นนั้น สายตาหมุนเศร้า แม่จะเจ็บปวดเพียงใด แก่ก็ไม่มีแรงพอที่จะแสดงอาการอื่นออกมา ทำได้เพียงกัดฟันตอสูเอือกสุดท้าย เพื่อจะได้มองโลกที่แกอยู่มาไหนนานที่สุด ตาสีคิดว่าคุณรู้สึก ความทรงจำนี้อาจจะเก็บไว้ได้ เหมือนที่แกระลึกความรู้สึกในฤดูหนาว เพื่อจะได้นำไปหวนถึงในสักวันหนึ่ง

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ปลุกประสาทไฟโรจน์ที่กำลังอมยิ้ม จ้องนาฬิกาบนข้อมือที่อีกนิดเดี๋ยวก็จะถึงเวลาเลิกงานแล้ว ในขณะที่จิตใจจดจ่ออยู่ที่สถานบันเทิง เขาสะดุ้งโหยงเพราะระบบสั้นข้อมือถือ ลวงโทรศัพท์ที่ออกมามองหน้าจอตัเลขสามหลักแรกบงบอกว่าเป็นคู่สารธารณะต่างจังหวัด

“ ฮัลโหล ครับ” เขาใช้สำนวนที่เข้ารับโทรศัพท์เป็นประจำ

“ โรจน์เหรอลูก” เสียงผู้หญิงสูงวัยแว่วผ่านหู เสียงนั้นสั้นเครือผิดปกติ

“ แม่ ! มีอะไรหรือครับ”

“ โรจน์ฟังดีๆ นะลูก คือ พ่อ พ่อ พ่อเขา” เสียงหายไป กลายเป็นเสียงกระซิกร้องไห้

“ พ่อ พ่อเป็นอะไรครับ”

“ พ่อป่วยหนัก กินข้าวไม่ได้มาสามวันแล้ว พ่อเพื่อหาลูกตลอดเวลา กลับบ้านด่วนนะลูก มาให้ทันดูใจพอนะ”

ไฟโรจน์อึ้งและเงียบ ตอนนี้หัวใจของไฟโรจน์เหมือนโดนหินเป็นต้นๆ หล่นทับและอัดแน่น เขามลนผลันจากโต๊ะทำงานไปลาผู้จัดการ

ตอนนี้จิตใจของเขาไปรอเขาที่บ้านเกิดต่างจังหวัดแล้ว สภาพจิตใจตอนนี้เขาไม่สามารถขับรถเองได้ไฟโรจน์นั่งเหมอลอย ทอดสายตาผ่านกระจกรถทัวร์ ตอนนี้หูของเขาไม่ได้ยินเสียงรอบกายใด นอกจากเสียงอันสั้นเครือของแม่ที่ก้องในหัวใจ

ตาสียังนอนนิ่ง หายใจแผ่วเบา ถ้าสังเกตดีๆ จะพบว่าริมฝีปากที่แห้งผากและสีซีดนั้น มีอาการขยับเบาๆ คล้ายจะออกเสียงว่า 'โรจน โรจน'

“กินอะไรบ้างไหมล่ะยาย” ทิดอัน เพื่อนบ้าน ถามยายเจียมที่นั่งอยู่ข้างๆ ตาสี
พร้อมสองมือกุมมือแกแนบ ตาละหอยน้ำตาซึม

“ไม่กินอะไรมาสามวันแล้ว ตอนเช้าก็หยอดน้ำอย่างเดียว แม้แต่น้ำข้าวต้มยังอ้วกเลย”
ยายเจียมหันมาตอบ

“เราพาแกไปโรงหมอใหม่ละยาย” ป้าสำเพื่อนบ้านอีกคนเสนอ

“แกไม่ยอมไปไหนทั้งสิ้น แกจะอยู่ตรงนี้ ไม่อยากออกจากบ้าน”

“งั้นเรานิมนต์พระมาช่วยบำบัดเป่าตีใหม่ เพื่อจะเป็นผีนาทำ” ทิดอันเสนอ

ตาสีได้ยิน สายหัวและหลีบมาทางทิดอัน เหมือนบอกให้รู้ว่า ไม่เอาอะไรทั้งสิ้น
เหมือนแสร้งตัวว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น ในขณะที่น้ำตายังไหลอาบขมับลงพื้นจนชุ่ม

เสียงอีลา ควายุแผ่ร่องเหมือนอ่อนให้เจ้าของเปิดประตูออก เพื่อจะได้ออกหากินตามปกติ
เพราะสายมากแล้ว โดยไม่รู้ว่เจ้าของมันกำลังจะไม่ได้พามันไปเลี้ยงอีกแล้ว
เสียงของมันยิ่งทำให้ตาสีน้ำตาไหลเพิ่มขึ้นอีกเสียงหายใจถี่เร็วและบางครั้งมีเสียงดังครี๊ออกจากลำคอ
เสียงนี้เองเรียกให้คนอื่นๆ มานั่งรอบๆ ตัวแก แกหายใจถี่ขึ้น ตัวเกร็ง มือกำแนบ
หน้าบิดเบี้ยวเหมือนแกเจ็บปวดเหลือเกิน ทุกคนผลัดกันร้องเรียกชื่อแกเสียงดัง

“ตาสี !”

“ลุงสี !”

รถทัวร์แล่นผ่านอำเภอปากซ่อง ข้างทางเต็มไปด้วยสวนน้อยหน้า และโรงงานผลิตหินแกรนิต
และเขาใหญ่สูงตระหง่านที่แวดล้อมไปด้วยบรรดารีสอร์ท สายตาของไฟโรจนยังคงทอดยาวผานสิ่งต่างๆ
ทะเลสาบหลากอยู่ ไกลออกไป ภาพนั้นชัดขึ้น ภาพที่เห็นเป็นเด็กชายตัวน้อยๆ นั่งบนบาทูชายกลางคนที่ไมสวมเสื้อ
มีพู่ราเห็นที่ผ้าขาวมาที่คอเอวอยู่ มือทั้งสองของเด็กน้อยยวบเบาลงบนหัวชายกลางคน ราวกับว่าเป็นของเล่น
พร้อมกับฮัมเพลง ซาง ซาง ซาง ซางซาง ซาง นองเคยเห็นซางหรือเปลาที่เขาฝึกกรองมาจากโรงเรียน
ผานทุ่งนาเขียวขจี สีที่นาของตนเอง เขียดตัวน้อยกระโดดจ่อม เด็กน้อยหัวเราะชอบใจ ทำทีเหมือนจะโดดลงจากคอ
มือหยาบกรานควาซาไว พร้อมกับเสียงหัวเราะของเด็กน้อย

หญิงวัยกลางคน หาบตะกร้าสำหรับและอุปกรณ์ทางหญ้าเดินตามหลังมาตึ๊ดๆ ตะโกนอย่างตลกใจ
ไล่หลังมามีมือขวาของเขาจับที่เม็ดมะยมนาฬิกา หมุนกลับหลายรอบ ตอนนี้เขาอยากหมุนเวลาให้ย้อนกลับ
เขาไม่เจอพอมานานทีเดียว ตั้งแต่เรียนจบมีงานทำ ก็ทำงาน และเที่ยว ไม่ได้สังคราว ไม่ใช่ลืมตัวหรือทอดทิ้ง
แต่เพราะความจำเป็นอะไรสักอย่างที่ทำให้เขาไม่มีเวลา

ซึ่งเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าอะไร ที่ดูเหมือนมันรัตตัวจนยุ่ง จนไม่มีเวลาให้พ่อแม่ เขานึกโกรธตัวเอง

มือของเขายังคงหมุนเข็มนาฬิกา ไม่ใช่เพื่อคลายความกดดันหรือเพื่อความสบายใจ

ตอนนี้จิตใจของเขาพลุกพล่านและร้อนรนเพิ่มขึ้น
เขาคิดอยากให้โลกหยุดเวลาไว้และเร่งรถทัวร์ให้เร็วขึ้น เพื่อจะได้ดูใจพ่อทัน เขาอยากพูดอะไรต่อมิอะไรให้พ่อฟัง
เขาอยากกอดพอ รับความรู้สึกอบอุ่นที่เคยได้แต่เด็ก แต่ไม่ได้รับจากพอนานแล้ว

น้ำตาไหลอาบแก้ม โดยไม่รู้ตัว มือยังคงหมุนเข็มนาฬิกากลับอย่างเดิม

สายตาทอดยาวออกหน้ากระจกรถทัวร์ มองภาพในอดีตฉากอื่น พร้อมกับเสียงสะอื้นเบาๆ

ตอนนี้เขารู้สึกโกรธที่เวลาเดินเร็วไป

ภาพประกอบ - <http://www.vcharkam.com>

ที่มา : คุณ บรรลุ " เรื่องสั้นและนิยาย : หนึ่งนาทีที่มีค่าของชายชราคนหนึ่ง " ไทยไรเตอร์